

Directoraat-Generaal Belastingdienst

www.minfin.nl

Faxbericht*Archief Philip Staal*

Aan Philip Staal
Faxnummer (+972) 4 627 03 82
Van mr. W.J. Huijssoon
T 070 342 7623
F 070 342 7907
E w.j.huijssoon@minfin.nl
Postadres Postbus 20201, 2500 EE Den Haag
Bezoekadres Korte Voorhout 7, Den Haag
Datum 12 december 2003
Onderwerp **AOW/VB**
Aantal pagina's 14 (inclusief voorblad)

Beste Philip,

Het heeft even geduurd, maar in vervolg op jouw email van 1 december jl. stuur ik je hierbij een aantal kopieën uit de Algemene Ouderdomswet (versie 1957) en de Wet op de vermogensbelasting 1892 (versie 1956). Ik heb geprobeerd de bepalingen er uit te plukken die voor jouw relevant/interessant kunnen zijn. Mocht je tot de conclusie komen dat je toch nog iets mist, laat het me dan even weten. Ik zal de boekjes de komende dagen nog even bij me houden.

Hartelijke groet,

Willem-Jan

Als dit faxbericht niet goed is overgekomen, kunt u bellen naar 070 342 7623

aow

Art. 28

— 40 —

tweede lid, wordt het in artikel 26, zesde lid, genoemde bedrag verhoogd of verlaagd met hetzelfde percentage, als waarmede het indexcijfer der lonen op 31 juli, voorafgaande aan de datum van ingang der herziening, afwijkt van het indexcijfer der lonen op 31 maart 1955.

5. Bij een herziening, bedoeld in het derde lid, wordt het in artikel 26, zesde lid, genoemde bedrag verhoogd of verlaagd met hetzelfde percentage, als waarmede het laatst bekende indexcijfer der lonen afwijkt van het indexcijfer der lonen op 31 maart 1955.

6. Onder indexcijfer der lonen, bedoeld in de vorige leden, wordt verstaan het bij de algemene maatregel van bestuur, bedoeld in artikel 9, zesde lid, aangegeven indexcijfer.

7. Bij een herziening van het in artikel 26, zesde lid, genoemde bedrag, wordt het bedrag naar boven afgerond op een veelvoud van vijftig gulden.

Bij het op biz. 111 onder de bijlagen opgenomen K. B. van 20 december 1956, Stb. 630, is het in art. 26, lid 6, genoemde bedrag van f 6000 met ingang van 1 januari 1957 verhoogd tot f 6900. Dit K.B. is evenwel niet gebaseerd op dit artikel, doch op artikel 67. Een herziening van het in het zesde lid van artikel 26 genoemde bedrag door toepassing van het eerste lid van artikel 27 kan eerst geschieden na de inwerkingtreding van de wet.

Art. 28. 1. Het in het eerste lid van artikel 26 bedoelde premiepercentage wordt door de Sociale Verzekeringsbank onder goedkeuring van Onze Minister, gehoord de Sociale Verzekeringsraad, vastgesteld. Indien Onze Minister aan het door de Sociale Verzekeringsbank vastgestelde premiepercentage zijn goedkeuring onthoudt, stelt hij het premiepercentage vast.

— 41 —

Art. 29

2. Het premiepercentage wordt als regel telkens voor een periode van vijf jaren vastgesteld en wel zodanig, dat het totaal van de over de eerstvolgende periode van vijf jaren te ontvangen premies voldoende zal zijn om daaruit de pensioenen en de uitvoeringskosten over dat tijdvak te voldoen, alsmede om de in artikel 23 bedoelde reserve te vormen en in stand te houden.

Het premiepercentage voor de jaren 1957 tot en met 1961 is door het bestuur van de Sociale Verzekeringsbank bij besluit van 9 augustus 1956 vastgesteld op 6%. Dit besluit is door de Minister, gehoord de S. V. R., op 11 augustus 1956 goedgekeurd (Stort. van 16 augustus 1956, n°. 159). Men zie biz. 113, onder de bijlagen.

Art. 29. 1. Onze Minister van Financiën is bevoegd om, met inachtneming van het vastgestelde premiepercentage, de ingevolge deze wet verschuldigde premies te doen berekenen volgens tabellen, welke, wat de grootte van de tariefklassen betreft, in overeenstemming zijn met de tariefklassen — voor zover aanwezig — van de inkomstenbelastingtabel of, voor zoveel de premies ingevolge het tweede lid van artikel 30 bij wijze van inhouding worden geheven, met de tariefklassen — voor zover aanwezig — van de loonbelastingtabellen.

2. Bij het opstellen van de tabellen, welke betrekking hebben op de bij wijze van inhouding te heffen premies, wordt het bedrag, bedoeld in artikel 26, vierde lid, onder a, in het premiebedrag verwerkt en blijft dit bedrag bij het bepalen van het inkomen buiten aanmerking. Voorts kunnen deze tabellen in dier voege worden vastgesteld, dat

a. de in het vijfde lid van artikel 26 bedoelde vermindering daarin op zo-

— 8 —

21; *ontheffing* de artikelen 24—24quater en 26; *ambtshalve vermindering van de aanslag* artikel 26; *rechtsmiddelen: bezwaar* de artikelen 22, 23 en 25, en *beroep* de artikelen 27—30, 42, 44 en 48—50; *invordering* de artikelen 21, 31—37 en 45; *navordering* de artikelen 38—42, 44—46 en 53bis; *verhoging van de aanslag bij z.g. lichtvaardig procederen* de artikelen 49 en 50; *vertegenwoordiging* artikel 51; *strafbepalingen* de artikelen 29, 52, 52bis, 53, 54—55quinquies. Op niet in Nederland wonende *belastingplichtigen* hebben nog in het bijzonder betrekking de artikelen 24 (ontheffing), 31 (invordering) en 51 (domiciliekeuze).

Op de heffing van de vermogensbelasting hebben voorts nog invloed een aantal overeenkomsten, welke Nederland met andere Staten heeft gesloten (in het bijzonder de overeenkomsten ter vermijding van dubbele belasting).

Literatuur over de vermogensbelasting:

- P. J. A. Adriani — De Wet op de Vermogensbelasting en Verdedigingsbelasting I; 4^e druk, 1935.
- A. J. van Soest en J. B. J. Peeters — Belastingen (*inkomstenbelasting, vermogensbelasting, vennootschapsbelasting*); 8^e druk met medewerking van J. van Soest, 1954.
- J. de Wiltigen — Wetten op de Vermogensbelasting 1892, Raden van Beroep e.a., (Vakstudie deel X B); 6^e druk, z.j.
- P. Karmelk — Wet op de Vermogensbelasting 1892, (De Belastingwetgeving, serie D.B. N°. 4); 5^e druk, 1954.

WET OP DE VERMOGENSBELASTING 1892

Wet van de 27ste September 1892, S. 223, zoals deze is gewijzigd en aangevuld bij de wetten van 7 December 1896, S. 207, 27 April 1904, S. 80, 14 Juli 1904, S. 146, 15 Juli 1907, S. 203, 19 December 1914, S. 563 en 564, 9 November 1917, S. 639, 27 Juli 1918, S. 594, 11 April 1919, S. 170, 28 Mei 1925, S. 215, 28 April 1927, S. 98 en 100, 15 Maart 1928, S. 63, 16 Maart 1928, S. 68, 14 Juni 1930, S. 245, 26 Mei 1932, S. 220, 8 Juli 1932, S. 339, 30 December 1932, S. 702, bij het Besluit van de Secretarissen-Generaal van de Departementen van Financiën en van Binnenlandse Zaken van 9 Augustus 1941, Verordeningenblad 166/1941, bij Besluiten van de Secretaris-Generaal van het Departement van Financiën van 30 April 1942, Verordeningenblad 52/1942, en van 15 Januari 1944, Stet. n°. 36, bij de Wet Belastingherziening 1947 (wet van 6 Juni 1947, S. H 171), de wetten van 16 Augustus 1951, S. 378, 16 Augustus 1951, S. 381, 24 December 1953, S. 589, 27 December 1953, S. 598, 15 Augustus 1955, S. 369 en 21 December 1955, S. 564.

De tekst van de wet is afgedrukt overeenkomstig de nieuwe tekstpublicaties bij de Koninklijke Besluiten van 5 September 1915, S. 542 en 1 Mei 1928, S. 138.

IN NAAM VAN HARE MAJESTEIT
WILHELMINA, BIJ DE GRATIE GODS,
KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRIN-
SES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ.,
ENZ.

WIJ EMMA, KONINGIN-WEDUWE,
REGENTES VAN HET KONINKRIJK;

Allen, die deze zullen zien of hooren
lezen, saluut! doen te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen
hebben, dat het noodig is eene vermogensbelasting te heffen;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van
State gehoord, en met gemeen overleg
der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Art. 1

— 10 —

BELASTINGPLICHTIGEN.

Art. 1. Onder den naam van „vermogensbelasting” wordt eene directe belasting geheven, waaraan onderworpen zijn zij die binnen het Rijk wonen.

Indien iemand metterwoon binnen het Rijk terugkeert binnen een jaar nadat hij heeft opgehouden binnen het Rijk te wonen, wordt die terugkeer geacht reeds op den dag van zijn vertrek te hebben plaats gehad, tenzij blijkt, dat hij tijdens zijne afwezigheid op het grondgebied van een vreemden Staat heeft gewoond.

Als niet binnen het Rijk wonend wordt beschouwd hij die tijdelijk binnen het Rijk verblijft en hetzij in Nederlandsch-Indië, Suriname of Curaçao woont, hetzij aldaar nog geacht wordt te wonen volgens de daar geldende wetgeving inzake belastingen naar het inkomen of naar het vermogen.

Waar iemand woont wordt overigens naar de omstandigheden beoordeeld.

Karakter der vermogensbelasting — In de Memorie van Toelichting bij het ontwerp der wet van 27 Juli 1918, S. 504, leest men: „Door de in werking treding van de wet op de inkomstenbelasting 1914 is de vermogensbelasting geheel van karakter veranderd. De wet van 27 September 1892 (*Staatsblad* n°. 223) bedoelt de vermogensbelasting als belasting van het (op een bepaald percentage van de waarde gefixeerde) inkomen uit het vermogen, dus als belasting, die te zamen met de bedrijfsbelasting een gesplitste inkomstenbelasting vormt.

Na het in werking treden van de nieuwe inkomstenbelasting is de vermogensbelasting niet langer een belasting van inkomsten uit een bepaalde bron, maar een belasting van deze bron zelve, als aanvulling der inkomstenbelasting, en dat wel op grond van de grotere draagkracht, die het vermogen als bron van

— 11 —

Art. 1

inkomst aan de rechthebbende geeft boven andere bronnen van inkomst.

Een vermogensbelasting kan — ook in ons belastingstelsel — nog wel andere functies vervullen, maar de vermogensbelasting, welke bedoeld wordt in art. 130 der wet op de inkomstenbelasting 1914, vervult een andere functie niet”.

(Zie in verband hiermede ook *Handelingen* van de Tweede Kamer 1913/14, bladz. 1950/t, 1981—4, 2125—30, 2132—5.)

„ Als gevolg hiervan behoren in de vermogensbelasting alle wijzigingen te worden aangebracht, welke nodig zijn om die verandering van karakter tot uitdrukking te brengen”.

De M. v. T. bij het ontwerp der wet van 16 Maart 1928, S. 68, vermeldt:

„De belangrijkste wijzigingen, die in de wet op de vermogensbelasting worden voorgesteld hebben betrekking op:

- a. het als vermogen in aanmerking nemen van blote eigendom;
- b. de berekening van de waarde van vruchtgebruik;
- c. de behandeling van het wettelijk vruchtgenot;

d. het betrekken in de vermogensbelasting, ten dele op voorbeeld van de huidige verdedigingsbelasting Ib, ten dele op grond van de algemene richtlijnen der internationale belastingpolitiek, van enkele categorieën van buitenlanders.”

Wonen — Op een vraag in het Voorlopig Verslag der 2de Kamer over het ontwerp der wet van 1892 gedaan omtrent het begrip „wonen” antwoordde de Regering:

„Het begrip „domicilie”, zooals dat in het Burgerlijk Wetboek is omschreven, is in deze wet niet gebracht; terecht is afgeleid uit de bijvoeging „of iemand binnen het Rijk woont, wordt naar de omstandigheden beoordeeld”, . . . dat het wonen als een feitelijk, niet als een rechtsbegrip is genomen. . . . De belastingplichtigheid is dus afhankelijk gesteld van het feit van het wonen. Dat dit bewezen kan worden door verschillende omstandig-

Art. 2

— 18 —

in bedrijf of beroep hebben belegd, of wel deelgerechtigd zijn in de opbrengst van een hier te lande uitgeoefend bedrijf of beroep. De aldus gekozen categorieën sluiten aan bij wat men op dit gebied internationaal pleegt aan te nemen."

Internationale overeenkomsten — Ten gevolge van internationale overeenkomsten is de omvang van de bevoegdheid van de Nederlandse fiscus tot belastingheffing meermalen beperkt geworden dan zij volgens art. 2 jo art. 9bis V.B. zou zijn.

Letter a — „Ook de bloote eigenaar valt hieronder, evenals de bezitter die niet eigenaar is. In het laatste geval is de eigenaar wel belastingplichtig; voor zijn eigendom wordt hij echter niet aangeslagen omdat het niet behoort tot zijn vermogen maar tot dat van den bezitter". (M. v. T. Wet van 16 Maart 1928, ad art. 2, letter a.)

Letter b — Onder bepaalde omstandigheden kan onder letter b ook vallen de eigenaar van hypothecaire obligaties van binnenlandse bouwmaatschappijen, waarvan hij te voren enig of hoofdaandeelhouder was. (H. R. 14 December 1928, B. 6826.)

Letter c — Als buitenlandse personen door personen hier te lande kopers voor hun artikelen laten zoeken kan niet gezegd worden dat die buitenlandse personen hier te lande door hun vertegenwoordigers een bedrijf of beroep uitoefenen. (Res. Min. v. Financiën 15 April 1920, A. B. 1921, blz. 239.)

— Art. 2, letter c, is van toepassing ten aanzien van een in het buitenland wonende fabrikant die hier te lande orders plaatst door tussenkomst van een agent, bijgestaan door een in dienst van de fabrikant zijnde bediende, terwijl het verkochte voor een deel geleverd wordt uit een voorraad hier te lande. (H. R. 28 October 1936, B. 6228.)

Letter d — Niet belastingplichtig is hij die aanspraak heeft op een deel van de opbrengst van het bedrijf ener vennootschap onder firma, indien die aanspraak niet bestaat tegenover alle firmanten. (H. R. 22 Juni 1927, A. B. blz. 447.)

— 19 —

Art. 3

BINNEN HET RIJK WONENDE NATUURLIJKE PERSONEN.

Art. 3. De binnen het Rijk wonende personen zijn belastingplichtig naar hun zuiver vermogen, opgevat en berekend naar de bepalingen van deze wet.

Alle zaken welke geldswaarde hebben — vruchtgebruik en het recht op eene ingegane lijfrente daaronder begrepen — komen als vermogen in aanmerking.

De aandacht wordt gevestigd op de wet van 29 April 1925, S. 171, tot bevordering van de richtige heffing der directe belastingen, waarvan de tekst hierna als bijlage II is opgenomen.

— De tegenwoordige redactie van artikel 3 is vastgesteld bij de wet van 16 Maart 1928, S. 68. Het recht op een ingegane lijfrente is sinds 1918 onder het vermogen begrepen. Over de belasting van vruchtgebruik en met vruchtgebruik bezwaarde eigendom zie men verder bij art. 7, over met wettelijk vruchtgenot bezwaarde eigendom bij art. 4.

— Ten aanzien van de vraag wat als object van de vermogensbelasting in aanmerking dient te worden genomen, werd in de M. v. T. bij het ontwerp der wet van 27 Juli 1918, S. 504, het volgende medegedeeld: „Het antwoord op die vraag schijnt niet moeilijk. Immers alles, wat als vermogen verkoopwaarde heeft, ook al geeft het op zich zelf geen inkomsten, verhoogt voor den bezitter zijn draagkracht, doordien het of blijvende bron van inkomst is of in zulk een blijvende bron kan worden omgezet en derhalve de rechthebbende, voor zoover de zorg voor het behoud van die inkomst of mogelijke inkomst aangaat, ontheft van de spaarnoodzakelijkheid, welke rust op allen, die, van vermogen verstoken, enkel inkomsten uit arbeid genieten.

Dit geldt ook voor hem, die goederen bezit, bezwaard met vruchtgebruik en eveneens voor den vruchtgebruiker en den rechthebbende op een lijfrente. Het vruchtgebruik en het recht op een lijfrente kunnen, naar de

Art. 5

— 26 —

Art. 5. Tot grondslag van de berekening van het vermogen wordt genomen de toestand bij den aanvang van het belastingjaar.

Ten aanzien van personen die op een later tijdstip belastingplichtig worden, treedt dat tijdstip voor den aanvang van het belastingjaar in de plaats.

De wet op de vermogensbelasting gaat van deze ficties uit, dat hij, die bij de aanvang van het belastingjaar (dat is: 1 Januari, zie art. 11) belastingplichtig is, het gehele belastingjaar belastingplichtig blijft, en dat het bij de aanvang van het belastingjaar bestaande vermogen, het gehele belastingjaar voor hem zal blijven bestaan. Zo hebben veranderingen in de vermogenstoestand, welke na de aanvang van het belastingjaar intreden, geen invloed, ook al zouden deze veranderingen op of kort na 1 Januari plaats vinden. De bezwaren die deze ficties voor de belastingplichtige kunnen opleveren, kunnen, indien zij daarvoor gewichtig genoeg zijn, langs de weg van ontheffing worden weggenomen. (Zie de artt. 24—24quater en 26.)

Op een later tijdstip dan de aanvang van het belastingjaar worden belastingplichtig zij, die bij de geboorte op of na 1 Januari aangevallen hier te lande te wonen (zie het slot van de M. v. T. wet van 16 Maart 1928, S. 68, ad art. 1 op blz. 12); zij, die op of na 1 Januari zich uit het buitenland hier te lande vestigen, en zij, die niet hier te lande wonen en op of na 1 Januari voor het eerst zodanige binnenlandse vermogensbestanddelen verwerven, dat zij onder art. 2 vallen.

— Voor het belastingjaar 1945 gold een van art. 5 afwijkende regeling, aangezien ingevolge art. 46, 1° lid, der Wet op de vermogensheffing ineens de vermogensbelasting uitsluitend naar de toestand bij het einde van dat jaar werd geheven.

— Invloed van een wellicht te voorkomen grondziekte op de waardebeoordeling van onroerend goed naar de toestand bij de aanvang van het belastingjaar. (H. R. 23 Juni 1954, E. N. B. 1954/261).

— 27 —

Art. 6

Art. 6. Onder vermogen worden niet begrepen:

a. goud- en zilverwerk, paarden en edelgesteenten, indien de gezamenlijke waarde van het een en ander niet meer bedraagt dan f 2000; voorts huisraad in den zin van artikel 571 van het Burgerlijk Wetboek, voorwerpen van kunst of wetenschap, kleedaren en levensmiddelen,

voor zoover een en ander geen handelsvoorraad is en niet dient voor de uitoefening van eenig beroep of bedrijf;

b. niet tot het bedrijfs- of beroepsvermogen van den belastingplichtige behorende:

polissen van lijfrente;

polissen van levensverzekering, indien daarop in geen enkel jaar van den looptijd der verzekering, noch bij het afsluiten der verzekering, eene hoogere premie verschuldigd is dan 8 ten honderd van het bedrag dat door den verzekeraar verschuldigd is bij overlijden van dengeen op wiens leven de verzekering is gesloten;

c. het recht op lijfrenten, verkregen door betaling van een gelijkblijvende premie welke, behoudens in geval van invaliditeit of overlijden, gedurende tenminste 20 jaren verschuldigd is, voorzover deze lijfrenten, vermeerderd met pensioenen als bedoeld onder letter d, gezamenlijk niet meer bedragen dan:

f 3000 per jaar voor degene die de premie heeft betaald, mits hij bij de aanvang van het belastingjaar of de aanvang van de belastingplicht in de loop van het jaar de leeftijd van 60 jaar heeft bereikt, dan wel invalide is;

f 2000 per jaar voor de weduwe van degene die de premie heeft betaald; en

Art. 6

— 28 —

f. 500 per jaar voor een minderjarig kind van degene die de premie heeft betaald¹.

d. het recht op pensioenen welke krachtens wet of verordening zijn toegekend of door particuliere werkgevers ter zake van verrichten arbeid verschuldigd zijn;

e. het recht op het wettelijk vruchtgenot en rechten op periodieke uitkeeringen en verstrekkingen, rechtstreeks uit het familierecht voortvloeiende;

f. nog niet vorderbare termijnen van renten, van uitkeeringen, van bezoldigingen en van andere inkomsten, alsmede nog niet ingenogste vruchten die ten minste eenmaal in drie jaar worden ingeogst;

g. het recht op lijfrenten of andere periodieke uitkeeringen door ouders aan hunne minderjarige kinderen toegekend.

Voor de belastingjaren 1945 en 1946 werd het zuiver vermogen, ingevolge art. 45 der Wet op de Vermogensheffing ineens, opgevat en berekend overeenkomstig de bepalingen van die wet. Daardoor kwamen sommige van de in art. 6 genoemde vrijstellingen te vervallen voor de genoemde belastingjaren 1945 en 1946.

Letter a — „Volgens de Wet op de vermogensbelasting zijn goud- en zilverwerk, parelen en edelgesteenten thans niet vrijgesteld. De wet op de verdedigingsbelasting I (wet van 18 Augustus 1916, *Staatsblad* n°. 411) rekent de genoemde goederen daarentegen niet tot het vermogen. Het komt den ondergeteekende voor, dat de bedoelde bezittingen in beginsel belast behooren te blijven, doch dat het geen aanbeveling verdient dat de fiscus notitie neemt van ringen, armbanden en horloges, indien de totale waarde van dit een en ander betrekkelijk gering is. Vandaar

¹ Zie in de aantekeningen op dit artikel, onder letter c, de bepaling van artikel 2 van de Wet van 16 Augustus 1951, S. 381.

— 29 —

Art. 6

de nieuwe redactie van artikel 6, letter a. De grens is eenigszins hoog gesteld. Alleen daarvoor wordt het doel der bepaling bereikt. Immers zouden bij een lagere grens vele belastingplichtigen toch nog moeten berekenen, of de totale waarde der bedoelde voorwerpen wel beneden de gestelde limiet blijft." (M. v. T. wet van 16 Maart 1928, S. 68).

Naar aanleiding van een vraag in het Voorlopig Verslag der Eerste Kamer over het ontwerp der wet van 27 Juli 1918, S. 502, leest men in de Memorie van Antwoord:

„Boekerijen moeten naar het oordeel van de ondergetekende steeds als voorwerp van wetenschap worden beschouwd en zijn om deze reden altijd van de vermogensbelasting vrijgesteld”.

De aanvulling van het slot van la. a. met de woorden: *of niet dient voor de uitoefening van enig beroep of bedrijf* wordt in de Memorie van Toelichting bij het ontwerp der wet van 27 Juli 1918, S. 504, als volgt toegelicht: „De aanvulling in het slot van litt. a heeft ten doel voor het vervolg de vraag af te snijden, of de daargenoemde zaken, indien zij niet bestemd zijn om te worden verkocht of verhuurd, maar om in het beroep of bedrijf te worden gebruikt, als belastbaar vermogen moeten worden beschouwd.

Zo zal door deze toevoeging geen verschil meer kunnen ontstaan over de beantwoording der vraag, of de inventaris van een hotel al dan niet tot het belastbaar vermogen moet worden gerekend.”

— Bij resolutie van 17 Mei 1946, n°. 2, (B. 8247) heeft de Minister van Financiën aanwijzingen gegeven betreffende de toepassing van artikel 6, letter a, V. B., ten aanzien van „kostbaarheden en zeldzaamheden”, goud- en zilverwerk, parelen en edelgesteenten, voorwerpen van kunst of wetenschap.

Letter b — „Ook in letter b van artikel 6 wordt een wijziging voorgesteld.

Vooreerst behoort de vrijstelling zich niet uit te strekken tot polissen die een koopman of fabrikant ten behoeve van zich zelf slijft op het leven van een bediende, met het doel, later desgewenscht een uitkeering aan dien bediende te kunnen doen, indien deze alsdan

Art. 6

— 34 —

gens de wet moet als grondslag worden genomen de toestand bij den aanvang van het jaar. Volgens art. 5¹ loopt het jaar van 1 Mei tot 30 April. De aanvang van het jaar is dus 1 minuut ná 12 uur van 30 April. Alles wat dus verschijnt na het slaan der klok en dus zeker wat op 1 Mei verschijnt, blijft buiten berekening."

De Minister antwoordde: „Moeten de inkomsten die op 1 Mei invorderbaar zijn worden opgenomen onder het vermogen? Naar mijn opvatting zonder enige twiifel; want onder de vrijstelling komt alleen voor: *nog niet vorderbare termijnen van renten enz.* Een op 1 Mei invorderbare termijn kan kwalijk gezegd worden op 1 Mei niet invorderbaar te zijn."

In 1892 was door Minister Pierson tijdens de beraadslagingen gezegd: „dat te velde staande oogsten wel niet zijn voorwerpen, behorende tot het landbouwbedrijf, maar deel uitmaken van het bedrijfskapitaal en als zodanig wel degelijk in de termen van deze belasting vallen." Die verklaring werd teruggenomen door zijn later antwoord: „ik zoude over deze zaak lang kunnen spreken uit een juridisch, een economisch en een boekhoudersoogpunt. Doet men het laatste, dan moet men, gelijk ik zeide, op een gegeven ogenblik een soort van balans maken, nagaan, welke de verschillende activa zijn en de passiva daartegenover stellen, ten einde het kapitaal-saldo te berekenen. Streng theoretisch redenerende kan ik tot geen andere conclusie komen. Maar de kwestie heeft nog een andere, een praktische zijde. En als ik daarop let, denk ik in de eerste plaats aan het tijdstip, waarop de aangifte moet geschieden, een tijdstip, waarop men van te velde staande gewassen nog maar weinig bespeurt. Ik meen de gemoederen het beste tot rust te brengen door, in strijd misschien met theoretische beschouwingen, maar louter op praktische gronden, mij thans bereid te verklaren de te velde staande gewassen niet in deze belasting te begrijpen."

In de Memorie van Toelichting bij het ontwerp der wet van 27 Juli 1918, S. 504, leest

¹ Zie thans art. 11.

— 35 —

Art. 7

men: „De toevoeging van de woorden: „nog niet ingeogste vruchten, die tenminste eenmaal in drie jaar worden ingeogst" bekrachtigt door een uitdrukkelijke wetsbepaling wat thans bij de toepassing der wet op de vermogensbelasting ten aanzien van art. 6 la. f algemeen wordt aangenomen en in overstemming is met hetgeen door den Minister Pierson te dien aanzien is te kennen gegeven in de Zitting der Tweede Kamer van 8 Juli 1892."

— Toepasselijkheid van letter f ten aanzien van nog niet vorderbaar tantième waarop belanghebbende aanspraak heeft krachtens erfrecht. (H. R. 16 Februari 1938, B. 6623).

— Renten van spaartegoeden, welke eerst betaalbaar zijn na bijschrijving, terwijl bijschrijving van rente betreffende een kalenderjaar eerst in het daarop volgende kalenderjaar kan plaats vinden, zijn bij het begin van laatstbedoeld jaar „nog niet vorderbare termijnen van renten". (H. R. 4 Juni 1952, B. 9233).

— Invloed bij de waardering van een vermogensbestanddeel van een toekomstige vrucht (b.v. nog niet gedeclareerd dividend). (H. R. 16 Juni 1954, B. N. B. 1954/260; betref vermogensheffing incens).

Letter g — De toevoeging bij de wet van 28 April 1927, S. 100, van de uitzondering onder letter g staat in verband met de wijziging van het laatste lid van art. 8; men vergelijk de toelichting bij dit lid, opgenomen op blz. 58.

Art. 7. Voor de regeling van de belasting wordt de waarde van de bezittingen bepaald als volgt:

1°. voor het in vollem eigendom bezeten vermogen:

A. Onroerende zaken worden geschat naar de verkoopwaarde; bij twiifel omtrent de verkoopwaarde wordt deze afgeleid uit die van eigendommen, goederen of rechten, welke daarmee, wat soort en omstandigheden betreft, overeenkomen.

B. Hypothecaire vorderingen wor-

Art. 7 — 36 —

den geschat op het bedrag van het kapitaal.

Indien de schuldvordering of de betaling der rente niet voldoende verzekerd is, wordt de waarde begroot.

C. Effecten worden geschat op hunne geldswaarde naar de laatst opgemaakte prijscourant, bedoeld in artikel 47 der Successiewet¹, en zoo zij daarop niet bekend staan, naar de laatst bekende gegevens.

D. Van lijfrenten wordt de waarde bepaald op de wijze voor het recht van successie voorgeschreven bij artikel 47 der Successiewet², met dien verstande, dat gedeelten van jaren worden verwaarloosd.

E. Alle overige zaken worden geschat naar hare geldswaarde, in verband met hare bestemming, voor zover deze op de waarde invloed heeft.

In afwijking van het sub A bepaalde wordt de belasting van de onroerende goederen waarvan door Onze Ministers van Binnenlandsche Zaken en Landbouw³ en van Financiën is beslist, dat zij zijn aan te merken als landgoederen in den zin van artikel 1 der Natuurschoonwet 1928, en zoolang zij als zoodanig zijn aan te merken, geheven over de verkoopwaarde die daaraan zou moeten worden toegekend, indien op die goederen de last rustte om die gedurende een tijdvak van 25 jaren als zoodanig in stand te houden en geen opgaand hout te veilen, dan volgens de regels van normaal boschbeheer nood-

¹ Dit is de prijscourant op last van de Minister van Financiën door ten minste vier makelaars of commissonnairs in effecten te Amsterdam opgemaakt.

² Dit artikel is — voor zover van belang — opgenomen in de aantekeningen op art. 7 op blz. 49 en vlg.

³ Thans de Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen.

— 37 — Art. 7

zakelijk of gebruikelijk is. Zijn de goederen bovendien, overeenkomstig door Onze Ministers van Binnenlandsche Zaken en Landbouw¹ en van Financiën goed te keuren regelen, voor het publiek opengesteld, dan wordt de belasting geheven over de helft van die verkoopwaarde.

2°. voor het in vruchtgebruik bezeten vermogen:

op het overeenkomstig de bepalingen onder nommer 1, letter D, tot kapitaal gebrachte bedrag der jaarlijksche inkomsten naar den maatstaf van vier ten honderd der overeenkomstig nommer 1 te bepalen kapitaalswaarde op het tijdstip in artikel 5 genoemd.

3°. voor hetgeen in blooten eigendom wordt bezeten:

op de overeenkomstig nommer 1 te bepalen waarde van den volien eigendom na aftrek van de waarde welke op het in artikel 5 genoemde tijdstip aan het vruchtgebruik volgens de bepalingen van nommer 2 moet worden toegekend, of na aftrek van de waarde welke op het in artikel 5 genoemde tijdstip aan het recht van gebruik moet worden toegekend.

Met elkander opvolgende vruchtgebruiken of rechten van gebruik wordt bij de waardebepaling van den daarmee bezwaarden eigendom rekening gehouden.

Voorts bepaalt artikel 12 van de Wet Belastingherziening 1950 (wet van 29 September 1950, S. K 423):

Voor het bepalen van het zuiver vermogen voor de heffing van de vermogensbelasting naar de toestand op een tijdstip, vallende na 1 Januari 1946, worden vooruitzichten of aanspraken

¹ Zie noot 3 op blz. 36.

Art. 7

— 38 —

op vergoeding wegens oorlogsschade geschat op een gulden in totaal, indien de vergoeding betrekking heeft op goederen welke bij artikel 6 van de Wet op de Vermogensbelasting 1892 zijn vrijgesteld.

— *Volle eigendom: onroerende zaken* —
Sedert 1 Mei 1918 moeten alle onroerende goederen worden geschat volgens de verkoopwaarde. Voor die tijd gold dit slechts voor enkele vaste goederen, zoals bouwterreinen. Ofschoon de Minister in 1915 bij een destijds aanhangig (later door de Eerste Kamer verworpen) wetsvoorstel had verklaard dat met de bestemming der goederen moest worden rekening gehouden, besliste de H. R. bij arrest van 29 Juni 1918 (B. 2018), dat de bestemming door de tegenwoordige eigenaar aan de zaak gegeven niet beslissend is voor de bepaling der verkoopwaarde. Op een vraag van de Heer DE VOS VAN STEENWIJK in de Eerste Kamer heeft de Minister nog gezegd, dat, al is men aan het arrest gebonden, men meer rekening zou houden met het gezegde in de Kamers.

— *Landgoederen* — Bij de wet van 15 Maart 1928, S. 63, (Natuurschoonwet 1928)¹ is aan artikel 7, onder 1°, het tweede lid toegevoegd. De M. v. T. bij het ontwerp dezer wet licht dit toe:

„De vermindering, voor de verschillende belastingen in te voeren, is in dit ontwerp daarom gebaseerd op een vervanging van de heffing naar de verkoopwaarde door een heffing naar een waarde, die veelal de bestemmingswaarde wordt genoemd. Daar het begrip „bestemmingswaarde” echter geen vaststaande betekenis heeft, is in het ontwerp dit woord niet gebezigd, doch vervangen door: de verkoopwaarde, die aan een goed kan worden toegekend, indien daarop de last rustte om het goed gedurende een tijdvak van 25 jaren als zodanig in stand te houden en geen opgaand hout te veilen dan volgens

¹ De op de vermogensbelasting betrekking hebbende artikelen dezer wet zijn hierna opgenomen als bijlage V A.

— 39 —

Art. 7

de regels van normaal bosbeheer noodzakelijk of gebruikelijk is.”

Bij het overleg met de Commissie voor Belastingen uit de Tweede Kamer gaf de Regering te kennen:

„Indien zich op een landgoed een woonhuis of ander gebouw bevindt en de eigenaar stelt dat landgoed voor het publiek open, doch wenst een gedeelte in de naaste omgeving van het huis te reserveren voor persoonlijk gebruik, dan behoeft het feit dat dit gedeelte voor het publiek is afgesloten niet te beletten, dat de regeling, in de slotzin van het voorgestelde tweede lid van artikel 7 der wet op de vermogensbelasting vervat, toepassing zal vinden en het is dan ook de bedoeling der Regering dat in zodanige gevallen de vermindering van belasting zal worden toegepast.”

— *Landgoederen-n.u.'s*. — Zie voor de heffing van de vermogensbelasting van aandeelhouders van naamloze vennootschappen, waarvan de werkzaamheden uitsluitend of hoofdzakelijk bestaan in de instandhouding en exploitatie van landgoederen: het besluit van de Secretaris-Generaal van het Departement van Financiën van 26 October 1942, hierna opgenomen als bijlage V B.

— Voor onroerende goederen die zijn aan te merken als landgoederen in de zin van art. 1 der Natuurschoonwet, kan de verkoopwaarde die het goed heeft, niet als grondslag voor de waardebepaling dienen, evenmin de waarde, die het landgoed zou bezitten, indien het altijd als zodanig in stand moest worden gehouden. Als grondslag voor de belastingheffing wijst de wet daarvoor aan een fictieve verkoopwaarde, nl. hetgeen een gedigide zal willen betalen, die zich bewust is, dat hij gedurende 25 jaren het landgoed als zodanig in stand moet houden, maar die tevens weet, dat hij na afloop van die tijd vrij is om naar goedvinden te handelen. (H. R. 2 Mei 1934, A. B. 1934, blz. 967).

— De verkoopwaarde in de zin van art. 7, letter A, van een onroerend goed moet niet worden gesteld op het bedrag, dat dit bij openbare veiling zal kunnen opbrengen, daar onder verkoopwaarde geheel in het algemeen

Art. 8

— 56 —

Art. 8. De totale waarde der bezittingen, berekend overeenkomstig de bepalingen dezer wet, wordt, ter berekening van het zuiver vermogen, verminderd met de contante waarde van de schulden ten laste van den belastingplichtige.

Wettelijk verschuldigde lijfrenten, pensioenen, gevestigde of altijdurende renten, daaronder begrepen verschuldigde verstrekkingen van levensonderhoud, huisvesting of andere zaken, worden in mindering gebracht voor het kapitaalsbedrag, berekend overeenkomstig de Successiewet.

Echter komen niet als schulden in aanmerking de last van wettelijk vruchtgenot, alsmede door den belastingplichtige verschuldigde periodieke uitkeeringen en verstrekkingen, rechtstreeks uit het familierecht voortvloeiende.

Wegens premien voor levensverzekering of voor pensioen, wegens onverschuldigde uitkeeringen, wegens uitgaven voor onderhoud en opvoeding van minderjarige kinderen en wegens lijfrenten en andere periodieke uitkeeringen aan minderjarige kinderen toegekend, wordt niets in mindering gebracht.

Het in lid 2 vermelde kapitaalsbedrag, waarvoor de aldaar bedoelde lijfrenten, enz. in mindering worden gebracht, wordt berekend overeenkomstig de bepaling van het gedeelte van artikel 47 der Successiewet, dat is opgenomen, op blz. 49 en 50 in de aantekeningen op artikel 7.

— Voor wettelijk verschuldigde lijfrenten enz. werd vóór 1918 het twintigvoudig jaarlijks bedrag in mindering van het vermogen toegelaten.

In de Memorie van Toelichting van het ontwerp der wet van 1918 leest men: „In afwijking van de bestaande redactie, volgens

— 57 —

Art. 8

welke de schatting op de contante waarde alleen wordt voorgeschreven voor de „schuldvorderingen op tijd, waarover geen rente wordt berekend, wissels en ander handelspapier" wordt thans voorgesteld, dat steeds de contante waarde van de schulden zal worden begroot. Verandering van enig belang is daarmede niet bedoeld en, naar het oordeel van de ondergetekende, ook niet aangebracht. Immers is de schuldverdering niet op tijd, derhalve dadelijk opvorderbaar, dan zal, indien de debiteur solvabel is, hare contante waarde noodzakelijkerwijze gelijk zijn aan het nominaal bedrag, onverschillig of zij rentegevend is of niet. Alleen bij schuldverderingen op tijd met abnormaal hoge of lage rente is er verschil, maar in dit geval is het ook niet billijk de schuld in mindering te brengen voor haar nominaal bedrag want zij legt dan op het vermogen een zwaardere of lichtere druk."

In antwoord op een in het Voorlopig Verslag der Eerste Kamer over het ontwerp der wet van 1892 gedane vraag werd door de Regering geantwoord: „Een uitkering is slechts dan verschuldigd, wanneer een of meer bepaalde personen het recht hebben om op zekere tijdstippen een vastgesteld of vast te stellen bedrag van de belastingplichtige te vorderen.

Indien iemand zich op wettige wijze, al is het ook uit vrijgevigheid, heeft verbonden tot een bepaalde uitkering, . . . dan is hij die uitkering verschuldigd; dus ook wanneer hij die uitkering bij huwelijkse voorwaarden aan aanstaande echtgenoten heeft toegelegd.

De verplichting tot het doen ener uitkering is niet altijd afhankelijk van het bestaan van een schriftelijk stuk.

Het gemene recht zal in elk geval moeten worden gevolgd ter beantwoording van de vraag of een uitkering al dan niet verschuldigd is.

De verplichting tot *onderhoud en opvoeding* van kinderen zou wellicht, als bevattende een verschuldigde verstrekking van levensonderhoud, volgens lid 2 van het vermogen kunnen worden afgetrokken, indien bij het laatste lid voor deze verplichting geen uit-

Art. 10

— 70 —

Art. 9quinquies. (Vervallen krachtens art. 23, lid 4, 3°. van het Besluit op de Vermogensbelasting 1942.)

BEDRAG DER BELASTING.

Artikel 10, dat het tarief van de vermogensbelasting bevat, is in de laatste jaren verscheidene keren gewijzigd. Met ingang van het belastingjaar 1955 is de tekst van het artikel de volgende, met dien verstande, dat met ingang van het belastingjaar 1956 de in de tekst aangegeven wijzigingen worden aangebracht, te weten vervanging van het tweede lid door een nieuw lid en toevoeging van een volzin aan het zevende lid. De in de marge van de bladzijde geplaatste nummering van de leden behoort niet tot de tekst van de wet.

I **Art. 10.** De belasting bedraagt f 2,50 voor elk geheel bedrag van f 500, dat in het zuiver vermogen is begrepen, met dien verstande, dat het bedrag van de belasting naar beneden op gehele gulden wordt afgerond.

II Ten aanzien van binnen het Rijk wonende natuurlijke personen wordt echter het zuiver vermogen verminderd:

1°. voor ongehuwden, niet vallende onder 2°, alsmede voor gehuwden, die van tafel en bed gescheiden zijn, en voor gehuwden te wier aanzien het laatste lid van artikel 9ter niet van toepassing is, omdat de andere echtgenoot niet binnen het Rijk woont, met f 10 000;

2°. voor gehuwden, niet vallende onder 1°, alsmede voor weduwnaars en weduwen, die bij den dood van hun echtgenoot niet vielen onder 1°, met f 15 000;

3°. voor ieder kind, waarvoor de belastingplichtige aanspraak op kinderaftek heeft, met f 5000.

— 71 —

Art. 10

II Het zuiver vermogen wordt echter verminderd:

1°. voor ongehuwden, niet vallende onder 2°, alsmede voor gehuwden, die van tafel en bed gescheiden zijn, en voor gehuwden te wier aanzien artikel 9ter, laatste lid, niet van toepassing is, omdat niet beide echtgenoten binnen het Rijk wonen, met f 22 500;

2°. voor gehuwden, niet vallende onder 1°, alsmede voor weduwnaars en weduwen, die bij de dood van hun echtgenoot niet vielen onder 1°, met f 30 000;

3°. voor ieder kind, waarvoor de belastingplichtige aanspraak op kinderaftek heeft, met f 7500.

III De vermindering volgens het vorige lid wordt verhoogd met f 20 000 voor de belastingplichtige, die hetzij de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt, hetzij ten gevolge van ziekte of gebreken vermoedelijk in het belastingjaar buiten staat zal zijn om met arbeid, die voor zijn krachten berekend is, een derde te verwerven van hetgeen lichamelijk en geestelijk gezonde belastingplichtigen, die overigens in gelijke omstandigheden verkeren, in staat zijn aan inkomsten uit arbeid te verwerven.

IV De belastingplichtige heeft aanspraak op kinderaftek:

a. voor zijn eigen en aangehuwde kinderen en pleegkinderen die:

1. jonger dan 16 jaar zijn, of

2. 16 jaar of ouder, doch jonger dan 21 jaar zijn en tengevolge van ziekte of gebreken vermoedelijk in het eerstkomende jaar buiten staat zullen zijn om met arbeid, die voor hun krachten berekend is, een derde te verwerven van

¹ Voor tekst m.i.v. 1957: zie blz. 127.

Art. 10

— 72 —

hetgeen lichamelijk en geestelijk gezonde kinderen van gelijke leeftijd in staat zijn aan inkomsten uit arbeid te verwerven, of

3. 16 jaar of ouder, doch jonger dan 27 jaar zijn, mits de tijd, die voor werkzaamheden beschikbaar zou zijn, grotendeels in beslag wordt genomen door of in verband met het volgen van onderwijs of een opleiding voor een beroep;

6. voor één ander eigen of aangehuwd kind dan wel pleegkind, dat 16 jaar of ouder, doch jonger dan 21 jaar is, mits reeds voor drie kinderen aanspraak op kinderaftek ingevolge letter a bestaat.

V Voor het bepalen van het aantal kinderen waarvoor aanspraak op kinderaftek bestaat wordt elk kind, vallende onder het vierde lid, letter a, onderdeel 2 of 3, voor twee kinderen gerekend. Elk kind, vallende onder het vierde lid, letter a, onderdeel 3, wordt echter voor drie kinderen gerekend, indien het niet tot het huishouden van de belastingplichtige behoort en geheel of nagenoeg geheel op diens kosten wordt onderhouden.

VI Aanspraak op kinderaftek voor eigen en aangehuwde kinderen ten aanzien van wie aan de voorwaarden van het vierde lid, letter a, onderdeel 2 of 3, is voidaan, voor pleegkinderen, alsmede voor eigen en aangehuwde kinderen, die jonger dan 16 jaar zijn en behoren tot het huishouden van zijn gewezen echtgenoot of van de echtgenoot van wie hij van tafel en bed is gescheiden, heeft de belastingplichtige alleen indien zij grotendeels op zijn kosten worden onderhouden.

VII Geen aanspraak op kinderaftek bestaat voor een kind of pleegkind dat

— 73 —

Art. 10

zelf in deze belasting wordt aangeslagen.

M. i. v. belastingjaar 1956

Buitenlandse belastingplichtigen kunnen slechts dan aanspraak op kinderaftek hebben, indien zij wonen op het grondgebied, dan wel de nationaliteit bezitten, van een Staat, welke voor een ten behoeve van die Staat geheven belasting naar het inkomen of het vermogen kinderaftek verleent aan personen, die binnen het Rijk wonen of de Nederlandse nationaliteit bezitten.

VIII De vermindering volgens de voorgaande leden van dit artikel wordt bepaald naar de toestand bij de aanvang van het belastingjaar of bij de aanvang van de belastingplichtigheid in de loop van dat jaar.

IX [Indien en voor zover de vermogensbelasting tezamen met de inkomstenbelasting over het afgelopen kalenderjaar meer dan 90 ten honderd van het zuiver inkomen over dat jaar zou bedragen, wordt, op verzoek van de belastingplichtige, in afwijking van het eerste lid de vermogensbelasting geheven naar een tarief van f 2,50 voor elke f 500 van het zuiver vermogen, verminderd op de voet van de vorige leden.]

Bij de Wet van 24 December 1953, S. 589, werden in artikel 10 nieuwe leden 4 t/m 6 ingevoerd, toe te passen met ingang van het belastingjaar 1955. Tengevolge van de wet van 27 December 1953, S. 598, heeft deze wijziging geen praktisch belang gehad.

— Het karakter van het tarief van de vermogensbelasting is enige keren gewijzigd. Aanvankelijk was het tarief progressief. Bij de invoering van de Wet Inkomstenbelasting 1914 werd het tarief proportioneel. Voor de belastingjaren 1952—1954 gold wederom een progressief tarief, terwijl met ingang van het

Art. 17

— 90 —

belastingjaar geen aangiftebiljet heeft ontvangen, is verplicht, binnen zo dagen aangifte van zijn vermogen te doen op de wijze bij dit artikel bepaald, tot welk einde biljetten kosteloos verkrijgbaar zijn bij den inspecteur.

Bij het Voorlopig Verslag der commissie van rapporteurs der Eerste Kamer over het ontwerp der wet van 1892 werd de vraag gedaan of hij die het biljet niet volgens de daarop vervatte aanwijzingen heeft ingevuld, wordt beschouwd als in het geheel geen aangifte te hebben gedaan. Hierop antwoordde de Regering bij de Memorie van Antwoord, dat in het bedoeld geval de door de wet gevorderde aangifte niet is gedaan en ambtshalve aanslag kan volgen; dat echter een milde toepassing der wet ook in dit opzicht zal worden voorgeschreven; dat op onbeduidende afwijkingen, die geen afbreuk doen aan de volledigheid of betrouwbaarheid der aangifte niet zal worden gelet, terwijl bij ernstige onregelmatigheden, in de regel gelegenheid zal worden gegeven tot herstel.

De regeling van het derde lid van art. 16 staat in verband met art. 95er.

Zie de strafbepaling voor het niet doen van aangifte in art. 55bis.

Art. 17. Wettige vertegenwoordigers van minderjarigen, onder curatele gestelden of krankzinnigen aan wie een aanslag moet worden opgelegd, zijn verplicht voor deze aangifte te doen. De hoedanigheid wordt bij de onderteekening der aangifte vermeld.

Voor een overleden belastingplichtige kan het aangiftebiljet uitgereikt worden aan één der erfenamen, den executeur-testamentair of den bewindvoerder over de nalatenschap.

De aangifte kan, namens hem die daartoe gehouden is, door een ander worden onderteekend, mits krachtens volmacht of krachtens vergunning van den inspecteur.

— 91 —

Art. 18

Ter beantwoording van de vraag hoe het zal gaan met de aangifte van het vermogen van een overleden belastingschuldige, deelde de Regering, bij de beraadslagingen in 1892 mede, dat een verplichting tot aangifte niet is opgelegd; het kan zijn — zeide zij — dat men te doen heeft met een zeer gecompliceerde boedel en dat de erfenamen het dus zeer bedenkelijk zouden achten om op te geven wat de waarde is van de gehele boedel, omdat dit ook invloed zou kunnen hebben op de successiebelasting. Dan zullen zij geen aangifte doen. Het geval kan zich echter ook voordoen dat de zaak zeer duidelijk is en dan zal aangifte kunnen geschieden door een der erfenamen, de executeur-testamentair of de bewindvoerder over de nalatenschap. Met andere woorden: de bedoeling is geweest om niemand enige verplichting op te leggen tot aangifte, maar zo faciel mogelijk te zijn. Geschiedt geen aangifte dan doet de inspecteur ambtshalve de aanslag.

Op een vraag bij het Voorlopig Verslag der commissie van rapporteurs van de Eerste Kamer gedaan, antwoordde de Regering dat hij die op 1 Mei¹ binnen het Rijk woont, belastingplichtig is en aangeslagen zal worden al is hij reeds vóór de regeling van de aanslag overleden; dat bij overlijden van de aangeslagene art. 35 in zover van toepassing blijft, dat de belasting verhaafbaar is op de goederen der vrouw; voorts dat voor het niet aangezuiverde gedeelte de erven aansprakelijk zijn; mocht dit niet volgen uit art. 36, dan volgt het uit art. 1146 Burgerlijk Wetboek, want de belasting is een schuld.

Art. 18. Na invulling en onderteekening wordt het aangiftebiljet binnen den termijn, bedoeld in artikel 16, ten kantore van den inspecteur terugbezorgd.

Bij bezorging niet per post, maar rechtstreeks ten kantore, wordt desverlangd een bewijs van ontvangst afgegeven.

¹ Men leze thans, in verband met art. 11, 1 Januari.